

Mindennapi nehézségünk, avagy a Mester edzésterve

Oszoli Dénes és Márti előadása

Pécs, Bazilika, 2011.04.17. Virágvasárnap

Családok éve

Zsolt atya szavaiból megismerhettük a szenvedés különböző formáit, melyekkel a Bibliában is találkozhatunk.

Mindennapi nehézségeink

A nehézségek azonban nemcsak ilyen megrázó mértékben jelentkeznek. A mindennapjainkban a szenvedés gyakran enyhébb formában jelentkezik. Nehézség lehet egy betegség, a szeretteinké, vagy a sajátunké. Nehézség lehet a munkanélküliség. Nehézség, hogy az anyák nem maradhatnak otthon a gyermekeikkel, a munkahelyen és otthon is helyt kell állniuk. Nehézség, hogy az apák, ha van munkájuk keveset vannak otthon. Nagy nehézség, ha hűtlenség van a családban. Idősebb korban – a betegségek mellett – nehézség az egyedüllét is. De nehézség lehet egyszerűen a házasságban a két fél vérmérsékletbeli különbözősége is. Nekünk emiatt az előadásra való felkészülés is nehézség volt.

Az ember alapmotivációja, hogy boldog akar lenni, azok a körülmények vonzóak számunkra, melyek között boldog embereket látunk.

A boldogságkeresésbe nem férnek bele a nehézségek, fájdalmak. Arra törekszünk, hogy ezeket kizárjuk az életükből. A reklámok is erre „biztatnak” minket . pl. a nagymama hátán lovagoló unoka, ahol a hátfájás gyors csillapítására kínálnak csodaszert. Ez vonzó: minden fájdalmat gyorsan, azonnal megszüntetni!

Természetesen örülünk, hogy a tudomány fejlődik, de a fájdalom mindig egy problémára rámutató figyelmeztető jel. A fájdalomcsillapítással még nincs megoldva maga a probléma, csak enyhülést kapunk a megoldásig tartó időszakban. Ez a reklám infantilis, azt sugallja, hogy dugjuk a fejünket a homokba, mint a strucc és akkor nincs öregség. De mi a megoldás?

Egy barátnőm mesélte, hogy a „szomszédjukban lakik egy kedves, vidám néni. Férje már meghalt, kevés kis nyugdíjából spórolgatva él. Csupán a kedvességgel, derűvel nem spórol. A múltkor barátnőm gyerekei a zongora tetejéről ugráltak, zenghetett az egész ház (panelban). Valaki kopogtatott náluk, gondolta, talán egy dühödtt szomszéd jön panaszt tenni. Félve nyitott ajtót az anyuka. A szomszéd néni állt az ajtóban egy tányér süteménnyel a kezében. „Egy kis abrakot hoztam a kiskecskéknek. Úgy ugrándoznak, ficákolnak, biztosan éhesek”. Barátnőm megkérdezte tőle, hogy

csinálja, hogy mindig derűs, bár szegény, egyedül van, nem lehet könnyű az élete. A néni ezt felelte: Kislányom, majd megtanulod, nem a nagy események adják a boldogságot, vagy boldogtalanságot, hanem a pillanatok. És nekem megszámlálhatatlan boldog pillanatom volt, ha több nem is lenne, ezeknek az emlékeiből is megélnék.

Amikor kicsi voltam és fáj a lábam, anyukám azt mondta, azért fáj, mert nővök. A növekedés természetes és jó, de sokszor fájdalommal jár. Türelmesnek kell lennünk, tudomásul vesszük ezt a nehézséget, hisz látjuk a célt, a fejlődést magunk előtt.

Amikor középiskolás voltam, lelkesen vettem részt a Varsótól Chenstohováig tartó zarándokúton. 300km-t tettünk meg gyalogosan 10 nap alatt, néha esőben, tűző napon, folyón átkelve. Azért mentem, mert próbára akartam tenni a hitemet. Akkor erre volt szükségem.

Ma elég, hogy házas vagyok.

Házasként nem kell extra zarándokutakat keresni. A különbözőségünk, ami kezdetben oly vonzó volt a másikban, az évek során egyre inkább nehézségként van jelen. Ezeket a nehézségeket felajánlhatjuk a Szűzanyának, a Jóistennek. A nehézség az út, amit azért küld Isten nekem, hogy faragjon, csiszoljon. Amikor jegyesek voltunk, sokat veszekedtünk. Egy ilyen veszekedés után gondolkodtam el azon, hogy kell-e ez a kapcsolat, jó-e ez így? Ekkor az imádságban azt a képet láttam, hogy Isten azt mondja: „te egy különleges gyémánt vagy nekem, s egy gyémántot csak egy másik, erős anyaggal lehet csiszolni, egy másik gyémánttal. Ezért adom melléd a társad, hogy ő alakítson téged. Nem a saját képmására, hanem ez enyémre”. Ha nehézség adódik a házasságunkban, nem lépek ki a házasságból sem.

József A. Rejtelmek című versében írja: „tedd könnyűvé énnkem, ezt a nehéz hűséget!”...ismét a hűség és a nehézség .

Fontos tudni, hogy a házasságban Isten nemcsak azt akarja, hogy boldoggá tegyünk egymást, hanem azt is, hogy csalódjunk egymásban. Ez azért van így, mert az a hivatásunk, hogy Istent szemtől szemben lássuk, megismerjük. A szívünk határtalan szeretetre és megismerésre van teremtve. Szent Ágoston szavaival” Nyugtalan a mi szívünk, amíg benned meg nem nyugszik, Uram”. A legtökéletesebb ember is csalódást fog okozni, mert többet keresünk benne, mint amit nyújtani tud Isten. A házasságnak a csalódás a velejárója. Amikor csalódunk a társunkban, akkor bírálni kezdjük őt, szemrehányást teszünk neki, egy jobb partnerről kezdünk álmodozni. Az lesz az érzésünk, hogy megváltozott a társam, pedig lehet, hogy csak a rávetített kép oszlott szét.

Mit akar ilyenkor Isten?

Nem szabad hátat fordítani, megfutamodni. Nem szabad egy másikról álmodozni. Az a másik ilyenkor eszményi fényben tűnhet fel. Tehát nem egy másik felé fordulunk, hanem a Jóisten felé. Imádkozunk azért, hogy újra meglássuk társunk nagyságát. Hogy újra higgyünk a benne lévő jóban. Elfogadom, hogy a nehézséggel Isten engem még nevelni akar, formálni. Mi emberek előbb utóbb a házasságban is magányosak lehetünk. De ez a magány nem vezethet a házasságból való kimeneküléshez. Istenhez fordulunk és meglátjuk, hogy Ő ajándékozta nekünk a társunkat. Ha Isten akaratát akarjuk követni, akkor az Ő szeretetével kell a társunkhoz fordulni, visszatérni. Minden igennel, amit a társamnak adok, Isten akaratával egyesülök.

Váratlan nehézségek

Amikor nehézség adódik a házasságunkban, nem keseredünk el. Visszamegyünk a kezdetekhez, felelevenítjük a szép élményeket, visszagondolunk arra, hogy mit szerettem meg a társamban. Ezt mondjuk is el egymásnak! Le is írhatjuk egymásnak, ha valakinek így könnyebb. A házastársi beszélgetésre szánjunk időt, teremtsünk hozzá meghitt hangulatot! Engedjük meg, hogy legyenek hibái a társunknak. Mindezekkel együtt szeretjük őt.

Hűek maradunk. A szeretet művéhez akarunk hűek maradni. Az élet a szeretet műve. Az életünk, amit ránk bízott az Isten. Munkatársai vagyunk Istennek az élet tovább adásában. A szeretet munkatársaivá válunk. Mi a nehézség a hűségben? Hogyan figyeljük a hűtlenség veszélyeire?

A kísértés megjelenik az életünkben. Ezt belső veszélynek tekintjük, ami veszélyezteti a házasságunkat. Mit tegyünk, ha felfedezzük magunkban ezt az érzést? Elfogadjuk, mint érzést, mert ilyen lehet, ha elfojtjuk, nem nézünk szembe vele, akkor később megbetegít. Nem engedjük tovább, nem álmodozunk egy másikról! Újra, akár napjában többször is megújítjuk a házassági fogadalmunkat, és „akarjuk” a társunkat szeretni. Rendszeresen gyónunk, mert társunkban csalódhatunk, de Istennek adott szavunk az nagyobb a mi fájdalomunknál, Istenben nem csalódunk, ő rajta nem állunk bosszút a sérelmeinkért, nem hagyhatjuk el őt.

Szenvedés nélkül nincs élet, nincs növekedés. Ha kikerüljük a nehézségeket, gyengék maradunk, hamarabb elfáradunk, ha edzettek vagyunk, szembe megyünk a nehézséggel. Boldogabb ember az, aki többet tud elviselni.

Előre igent mondunk a Jóisten tervére. Erről szól a Miatyánk is! „Legyen meg a Te akaratod!” -bianco felhatalmazást adunk Istennek.

Esküvőkor megcsókoljuk a feszületet. Ez azt is jelenti, hogy ha sikerül életem nehézségét, - melyet Isten küldött nekem – a Krisztus iránti szeretet titkában átölelni, megcsókolni, akkor le is tudom győzni! Az az ember, aki a nehézségnél nem torpan meg, boldogabb!

Szalézi szent Ferenc szerint a keresztség tragédiája csak akkor jön létre, ha az akarat ellenkezik Isten akaratával. Amikor az akarat „belerezeg” Isten akaratába, akkor úrrá leszünk a keresztsen. A keresztség elfogadása szabaddá tesz. Fel is ajánlhatjuk a szenvedést-valakiért!

Fontos, hogy ne hagyjuk magunkat megtéveszteni a szenvedések által, hogy ne kételkedjünk Isten szeretetében!

Nem kell kétségbeesnünk, ha sok nyomorúságunk van, ha korlátainkba ütközünk, ha semminek érezzük magunkat. Minden azon múlik, hogy odavigyük és belemerítsük magunkat Isten irgalmának tengerébe. Nem félretolni, elfojtani (mert az megbetegít), hanem Istenre hagyatkozni. Ezt az ajándékot kapjuk meg a gyónásban. Nem kell tökéletesnek lennünk, az üres kezünket is hozhatjuk. Pl. A gyermekmésén, amikor Miatyánknál egymás kezét kellett megfogni, egy kisfiú a maciját szorongatta a kezében. Így balról megfogta édesanyja kezét, ám jobbról az édesapját nem tudta, mert ott volt a Maci. Akkor átcserélte a másik kezébe a macit, ám ekkor az édesanyja kezét nem tudta megfogni, mert a kedvenc plüssállat elfoglalta a kezét. Ekkor letette maga elé a földre a kis állatkát és boldogan fogta mindkét kezével szülei kezét. Így vagyunk mi is a Jóistennel: le kell tennünk, ami a kezünkben van, ami a szívünkben elfoglalja az ő helyét és üres kézzel, nyitott szívvel közeledhetünk felé.

A szentség abban áll, hogy mindennap bátran újra kezdjük. Ne csodálkozzunk a sok kísértés fölött! Ne hagyjuk magunkat összezavarni! Ne veszítsük el bátorságunkat, mert ez az újrakezdésbe bezavar! Ne váljunk otthonossá gyengéinkben, mondván, úgyse sikerül soha változtatni!

Ha a nehézségek, kísértések sodrása megingat, kapaszkodjunk valamibe, ami stabilabb nálunk, kapaszkodjunk Istenbe!

Persze a nehézségek közepette a legnehezebb megtartani a kapcsolatot a Jóistennel. A Családok a családokért lelkes magyarországi patrónusa, Tillmann atya egyszer beszélt nekünk az *ingabiztonságról*, és ezt a kezében tartott rózsafüzérrel mutatta. Mi vagyunk a rózsafüzér, amit a Jóisten fog. Néha csak lengeti, mint az ingát, de néha meg is forgatja a levegőben, „meglóbál” bennünket. De akkor is a kezében tart. Ezt hinni és ebben bízni, ezt elfogadni ez a gyermekség. A kisgyerek, akit az apukája feldob a levegőbe először figyel, de mikor az apukája elkapja és újra feldobja, már élvezzi a repülést, nem foglalkozik azzal, hogy mi lesz, mert tudja, apa majd elkap, amikor kell... és mindenki örül.

Nézzünk egy-egy példát a bevezetőben említett nehézségekből.

Egy nagy cégnél, vezető beosztásban lévő asszony nagyon sokat dolgozott, s az imádságra alig maradt energiája. Egy fontos projekt kellős közepén beállt a dereka úgy, hogy egy hét fekvést javasolt neki az

orvos. Először bosszankodott ez az asszony, hogy ki kellett szállnia a pörgésből, majd rájött, hogy ő most azért került kényszerpihenőre, mert így a Jóistenre több időt tud szánni.

Egy férfi mesélte, hogy a vállalatánál leépítések voltak, s nagy bánatára, őt is elküldték. Először nagyon kétségbeesett emiatt, majd egy olyan állásajánlatot talált, ami sokkal kedvezőbb feltételekkel járt, mint az előző munkahelye.

Talán időnként megéljük az évek múlásával egy-egy nagyobb nehézségünk értelmét, és mellé tudjuk tenni azokat az ajándékokat, amiket kaptunk. Ez lehet munkanélküliség után egy új állás, hosszas várakozás után egy kisbaba, szűkös körülmények után egy tágas otthon. És van, amikor éretlenül állunk keresztünk súlya alatt: egy váratlan haláleset, egy súlyos betegség, a gyógyulás reménytelensége. Földies gondolkodásunkba ilyenkor csak egészen halkán jut el az üzenet: Az istenszeretőknek minden a javukra válik.

Istenhez közeledünk

„A nullpontnak megvan a maga kegyelme. Onnan csak följönni lehet” (Pilinszky)

Az életünk zarándokút, és ma a zarándoklatoknak reneszánsza van. Sok hívő és nem hívő is útnak indul, hogy élete kérdéseire választ kapjon. Sokan írtak megélt élményeikről. Tolnay Ferenc El Camino című könyvének végén van egy mondat: „Nem az út nehéz, hanem a nehézség az út”.

Egy asszony autóbalesetben szeme láttára vesztette el a férjét és két gyermekét, ő maga nyomorék lett. A nagy veszteség olyan elkeseredést váltott ki belőle, hogy magát és otthonát is el akarta pusztítani, hogy bosszút álljon a történetekért. A plébános rábeszélte, hogy menjen el lelkigyakorlatra. A lelkigyakorlat óta megfordult az élete. Érti, hogy neki feladata van. Örökbe fogadott egy árva leányt, aki azóta férjhez ment és tőle unokái vannak. Ő maga is férjhez ment és saját gyermekei is született. Ő lett a Máltai Szeretetszolgálat vezetője. Több száz embernek adnak ruhát, élelmet. Azzal fejezi be, hogy ha mindez nem történik meg vele, akkor ő ma is az eredeti családjában él, és nem is gondol arra, hogy másokon segítsen. A Jóisten végigvitte egy úton, egy nehéz úton, és ezen az úton jutott el oda, hogy az a feladata, hogy másokon segítsen.

Nagypéntek után jön a feltámadás: Ha részesedünk a keresztből, részesedni fogunk a feltámadás öröméből.

A kettő között ott van Isten szeretetének megtapasztalása! Ha az életünket isteni fényben látjuk, ha életünk apró eseményei mögött keressük az isteni gondviselés szándékát, akkor úgy tekintünk az eddig megtett életutunkra, mint a választott nép saját történelmére. Az életünk a saját üdvtörténetünk, melyben Istennek mindennel célja van. Így célja van a megpróbáltatásainknak, és még az elkövetett bűneinknek is. Isten kegyelme még a bűneinkre is épít.

Az Isten az egyszülött fiát sem kímélte, ő kapta a legnehezebbeket. Nekünk halandó embereknek biztosan hozzátartozik az életünkhöz a nehézség, melyeket, ha elfogadunk, akkor is nehézség marad, csak belülről másképp alakulnak a lelki folyamatok. Amint kilábalunk egy nehézségből, megtapasztaljuk, hogy mennyit növekedtünk általa, a szeretetben is. Olyan ez, mint az a rajz, ami egy lépcsőt ábrázol, melyen egy emberke mászik fel. Először csak a falat látja, az akadályt, majd amint feljut a lépcsőfokon, vízszintes részhez ér. Majd ismét a fal, végül egyre feljebb jut, ahonnan aztán sokkal szebb a kilátás is. Így kerülünk mi is közelebb a Mennyei Atyánkhoz a nehézségek által.

A házasságban is megkapjuk a nehézségeket, nap, mint nap. Ha végig szép lett volna, lehet, hogy ellankadt volna a szerelmünk. A nehézségek, mint a veszekedés is, összetartja a párokat, mert érzik, hogy fontosak egymás számára. A kutatók szerint a veszekedős házaspárok hűségesebbek. (lehet, hogy nekünk is ezért sikerül 24 éve együtt maradni? ☺)

Keressük a nehézségek mögött a jót! E téren tanulhatunk a gyerekektől.

Kislányunk első műtétjénél egy hétig volt kórházban. Külön szobát kaptunk, ahol végig velem, mellette lehettem. Csak rá figyeltem, meséltem, játszottunk, tologattam a kórházi ágyat, mindenféle történetet kitalálva hozzá. Amikor egy éve múlva újabb műtétre került sor, kislányunk már előre örült, hogy ismét kettesben leszünk csak. Nem a szenvedést, a nehézséget látta az eseményben, hanem észrevette a jót. (Nagycsaládos gyerekként sokat számít a megkülönböztető figyelem.)

Isten jeleket ad nekünk, és hitünkkel fel tudjuk fedezni ezeket a jeleket. Ahogy Isten Gábor angyal által üzenetet küldött Máriának, bennünket is megszólít. A nehézségek figyelemfelkeltő jelek. Isten egyszülött fiát sem kímélte és a Szűzanyát sem.

Életünk eseményi mögött az isteni gondviselést keressük!

Ha valami baj éri a családunkat, lehetnek ezek testi és lelki fájdalmak. Az Úr angyala az, aki hozza az üzenetet: „azt szeretném, ha velem jönnétek a keresztre”. Ajándékozzátok a Szűzanyának! Tegyük ezt azzal a gondolattal, hogy „Szűzanya, felajánljuk ezt neked, hogy minél több családon tudjál segíteni”. Ha a fájdalmunkat hozzátesszük a „kegyelmi tőkéhez”, a Szűzanya lelki munkatársává válunk. A szeretet fájhat!

Ha arra vagyunk hívva, hogy apostolok legyünk, akkor a többiek a keresztség viselése által kell hordoznunk, úgy tudunk segíteni rajtuk. Ezt meg kell látnunk, és mint Istentől jövő üzenetet kell felismerni. Gyakran sokáig tart, amíg ezt felfogjuk. Minden szenvedésnél van valami kárhóztató körülmény, és amíg e körülménynél megragadunk, addig nem értjük meg, hogy itt isteni irányításról van szó. Erről beszélnünk kell egymással. Megállapítani, hogy ez és ez fájdalmat okozott nekünk, hogy e mögött a Jóisten áll, és azt kéri tőlünk, hogy ezt az áldozatot ajándékozzuk neki. Ezek után talán meg tudunk fogalmazni egy imát, amelyben kifejezzük, hogy a Szűzanyával együtt felajánljuk ezt a fájdalmat, ezt az áldozatot a Jóistennek.

A keresztút szenvedésének idegenségét oldani tudjuk a nagyheti liturgia családban történő feldolgozásával. Előadásunk végén ezekből szeretnénk pár bevált ötletet megosztani.

- nagycsütörtök: lábmosás (apa mindenkinek, testvérek egymásnak) utolsó vacsora (komák meghívása, ünnepibb vacsora), virrasztás (séta a családdal pl. a Havihegyre)
- nagypéntek: stációk rajzolása, mindenki választ kettőt, délután három órakor összeül a család rajzolni, majd a rajzokat kitesszük a lakásban és eljárjuk a keresztutat.
- nagyszombat: tojásfestés, közös készülődés